

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și trei

Cele patru generații ale adventismului laodiceean: deslușirea urâciunilor care se agravează treptat

Jeff Pippenger

2024-02-16

Езекиел, осма глава, представя четири нарастващи мерзости, които представляват четирите поколения на лаодикийския адвентизъм. Бунтът от 1863 година произведе фалшификат на двете плочи от Авакум, както Аарон бе направил фалшив образ на ревността със своето златно теле тъкмо когато Бог предаваше на Моисей двете плочи на Десетте заповеди. След като лаодикийският адвентизъм бе започнал делото по премахване на основополагащите истини, както е представено в съня на Уилям Милър, ръководството на първото поколение започна да отхвърля авторитета на Библията, а след това и Духа на пророчеството. Бунтът бе нараснал до такава степен, че спиритизмът на Келог (пантеизмът) навлезе в тяхната история непосредствено преди 1888 година.

La răzvrătirea din 1888, spiritismul reprezentat de odăile cu chipuri ale lui Ezechiel a ajuns într-un punct în care solii de la Minneapolis, profetesa și chiar Duhul Sfânt au fost respinși.

„În experiența noastră am văzut că, atunci când Domnul trimite raze de lumină din ușa deschisă a sanctuarului către poporul Său, Satana stârnește mintea multora. Dar sfârșitul nu este încă. Vor fi aceia care se vor împotrivi luminii și îi vor împinge în jos pe aceia pe care Dumnezeu i-a făcut canalele Sale pentru a comunica lumină. Lucrurile spirituale nu sunt discernute în chip spiritual. Străjerii nu au ținut pasul cu providența descoperitoare a lui Dumnezeu, iar adevăratul mesaj și adevărații soli trimiși de cer sunt disprețuiți.

„Se vor ridica din această adunare oameni care pretind că cunosc adevărul, dar care adună în jurul sufletelor lor veșminte care nu au fost țesute în războiul cerului. Spiritul pe care l-au primit aici îl vor purta cu ei. Tremur pentru viitorul lucrării noastre. Cei care nu se supun în locul acesta dovezii pe care a dat-o Dumnezeu vor lupta împotriva fraților lor, pe care Dumnezeu îi folosește. Ei vor face lucrurile foarte grele, atunci când se vor ivi ocazii în care vor putea continua și duce mai departe același fel de luptă în care s-au angajat până acum. Acești oameni vor avea ocazii să fie convinși că au luptat împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Unii vor fi convinși; alții se vor ține cu tărie de propriul lor spirit. Ei nu vor muri față de sine și nu-L vor lăsa pe Domnul Isus să intre în inimile lor. Vor fi tot mai mult și încă mai mult amăgiți, până când nu vor mai putea deosebi adevărul și neprihănirea. Ei vor căuta, sub un alt spirit, să imprime asupra lucrării o formă pe care Dumnezeu nu o va aproba; și se vor strădui să manifeste atributele lui Satana, asumându-și controlul asupra minților omenești și controlând astfel lucrarea și cauza lui Dumnezeu.”

„Dacă frații noștri ar fi postit și s-ar fi rugat și și-ar fi smerit inimile înaintea lui Dumnezeu la această adunare și s-ar fi așezat liniștiți să cerceteze împreună Scripturile, atunci Dumnezeu ar fi fost proslăvit. Dar spiritul de prejudecată care a fost adus la acea adunare a închis ușa celei

mai bogate binecuvântări a lui Dumnezeu, iar cei care au avut acest spirit nu se vor afla într-o poziție favorabilă pentru a vedea lumina până când nu se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu și nu ajung să aibă o anumită înțelegere a cât de aproape au ajuns de a-I aduce insultă Duhului Sfânt și de a avea un alt spirit.” The 1888 Materials, 832.

După 1888, sora White „tremura pentru viitorul” bisericii și lucrării lui Dumnezeu. Ea a văzut că adunarea avea să producă o continuă luptă spirituală între bărbații care erau conducătorii adventismului laodicean, iar controversa cu privire la „jertfa necurmată” este dovada că prezicerile ei s-au împlinit chiar asupra acelei generații. Atunci a fost purtat un război de către bărbați care nu au „cedat în fața dovezilor pe care Dumnezeu le dăduse” pentru a confirma „solia și solii trimiși din cer”, iar acei bărbați au făcut război împotriva „Duhului Sfânt al lui Dumnezeu”. A doua generație a privit cum casa de editură și sanatoriul au fost arse până la temelie de focurile judecății lui Dumnezeu.

„Astăzi am primit o scrisoare de la fratele Daniells cu privire la distrugerea prin foc a biroului Review. Mă simt foarte întristată când mă gândesc la marea pierdere pentru cauză. Știu că aceasta trebuie să fie o vreme foarte grea pentru frații care poartă răspunderea lucrării și pentru angajații biroului. Sunt îndurerată împreună cu toți cei ce sunt îndurați. Dar nu am fost surprinsă de această veste tristă, căci în viziunile nopții am văzut un înger stând cu o sabie ca de foc întinsă deasupra Battle Creek. Odată, ziua, în timp ce condeiul era în mâna mea, mi-am pierdut cunoștința și mi s-a părut că această sabie de flacără se întorcea mai întâi într-o direcție și apoi în alta. Dezastru părea să urmeze după dezastru, pentru că Dumnezeu era dezonorat prin născocirile oamenilor de a se înălța și a se slăvi pe ei înșiși.”

„În această dimineață am fost îndemnată la rugăciune stăruitoare ca Domnul să-i călăuzească pe toți cei care sunt legați de biroul Review and Herald să cerceteze cu sârguință, pentru ca să vadă în ce privință au nesocotit numeroasele solii pe care Dumnezeu le-a dat.”

„Cu ceva timp în urmă, frații de la biroul Review au cerut sfatul meu cu privire la ridicarea unei alte clădiri. Atunci am spus că, dacă aceia care erau în favoarea adăugării unei alte clădiri la biroul Review and Herald ar fi avut viitorul desfășurat înaintea lor, dacă ar fi putut vedea ce urma să fie în Battle Creek, nu ar mai fi avut nicio întrebare cu privire la ridicarea unei alte clădiri acolo. Dumnezeu a spus: «Cuvântul Meu a fost disprețuit; și Eu voi întoarce și voi răsturna.»”

„La Conferința Generală, ținută la Battle Creek în 1901, Domnul a dat poporului Său dovezi că El chema la reformă. Mințile au fost convinse, iar inimile au fost atinse; dar nu s-a făcut o lucrare temeinică. Dacă inimile împietrite s-ar fi frânt atunci în pocăință înaintea lui Dumnezeu, s-ar fi văzut una dintre cele mai mari manifestări ale puterii lui Dumnezeu care au fost văzute vreodată. Dar Dumnezeu nu a fost onorat. Mărturiile Duhului Său nu au fost luate în seamă. Oamenii nu s-au despărțit de practicile care erau în hotărâtă opoziție cu principiile adevărului și neprihănirii, care trebuie să fie menținute întotdeauna în lucrarea Domnului.”

„Mesajele către biserica din Efes și către biserica din Sardes mi-au fost repetate adesea de către Cel care îmi dă îndrumare pentru poporul Său. «Îngerului bisericii din Efes scrie-i: Acestea zice Cel ce ține în mâna Sa dreaptă cele șapte stele, Cel ce umblă în mijlocul celor șapte

sfeșnice de aur: Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și cum nu poți suferi pe cei ce sunt răi; i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Tu ai răbdare, ai suferit pentru Numele Meu și ai lucrat și n-ai obosit. Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte, dar, de unde ai căzut, pocăiește-te și fă faptele dintâi; altfel, voi veni la tine curând și-ți voi muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.» Apocalipsa 2:1–5.

„Și îngerului bisericii din Sardes scrie-i: «Acestea le zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește celelalte lucruri care sunt pe moarte; căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și ai auzit; ține și pocăiește-te. Dacă, deci, nu vei veghea, voi veni peste tine ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.» Apocalipsa 3:1–3.

„Vedem împlinirea acestor avertizări. Niciodată Scripturile nu s-au împlinit mai întocmai decât acestea.”

„Oamenii pot ridica cele mai atent construite clădiri, rezistente la foc, dar o singură atingere a mâinii lui Dumnezeu, o singură scânteie din cer, va nimici orice adăpost.”

„S-a întrebat dacă am vreun sfat de dat. Am dat deja sfatul pe care mi l-a dat Dumnezeu, în speranța de a preveni căderea sabiei de foc care atârna deasupra Battle Creek. Acum a venit ceea ce mă temeam — vestea despre incendierea clădirii Review and Herald. Când a sosit această veste, nu am simțit nicio surprindere și nu am avut cuvinte de spus. Ceea ce am avut de spus din când în când, prin avertizări, nu a avut niciun efect, decât să-i împietrească pe cei care au auzit, iar acum nu pot decât să spun: Îmi pare atât de rău, atât de foarte rău, că a fost necesar să vină această lovitură. S-a dat destulă lumină. Dacă s-ar fi acționat potrivit ei, nu ar mai fi fost nevoie de lumină suplimentară.” Testimonies, volumul 8, 97–99.

A doua generație a adventismului nu a fost o biruință, iar, în împlinirea capitolului opt din Ezechiel, răzvrătirea nu a făcut decât să continue să se intensifice.

„Prin solii scrise și prin foc, Domnul a declarat că dorește ca poporul Său să iasă din Battle Creek. Dumnezeu să ne ajute să-I auzim glasul. Nu înseamnă nimic pentru noi faptul că cele două mari instituții ale noastre din Battle Creek au fost mistuite de foc? Ați putea spune: «Dar noul Sanatoriu are mulți pacienți.» Da; dar chiar dacă ar fi acolo multe mii de pacienți, aceasta nu ar constitui niciun argument în favoarea faptului ca poporul nostru să-și zidească locuințe în Battle Creek și să se stabilească acolo.”

„Ispitele se înmulțesc. Oamenii resping lumina pe care Dumnezeu a trimis-o în Mărturiile Duhului Său și își aleg propriile născociri și propriile planuri. Vor continua oamenii să se despartă de Dumnezeu? Trebuie oare El să-Și descopere dezaprobarea într-un mod și mai vădit decât a făcut-o deja?” Pamphlets, SpTB06, 45.

Bărbații „își alegeau propriile născociri și propriile planuri”, așa cum sunt reprezentați de cei șaptezeci de bătrâni în odăile chipurilor din capitolul opt al lui Ezechiel, care proclamau: „Domnul nu ne vede.” Domnul a ridicat o profetesă și i-a dat „viziuni deschise” timp de exact patruzeci de

ani, până în 1884. El Și-a pus semnătura asupra acestui dar, căci El l-a dat și l-a încheiat într-un oraș numit Portland, și l-a dat pentru patruzeci de ani. Chiar înainte de încetarea „viziunilor deschise”, bătrânii au început să submineze autoritatea Bibliei și a Spiritului Profetic în 1881 și 1882. „Viziunile deschise”, așadar, s-au încheiat în 1884, iar în patru ani răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram s-a repetat la Conferința Generală din 1888.

Răzvrătirea din 1888 a produs o escaladare a răzvrătirii, care a făcut ca Dumnezeu să intervină direct în istoria adventismului laodicean, arzând lucrarea de publicații și lucrarea sanitară. Totuși, acele judecăți directe nu au descurajat răzvrătirea care era în desfășurare. În 1919 a avut loc o Conferință Biblică, unde unul dintre principalii răzvrățiți ai celei de-a doua generații, William Warren Prescott, teologul instruit în universitățile protestantismului apostat, a fost principalul conducător în promovarea concepției satanice care susținea că „necurmata” reprezenta lucrarea lui Hristos în sanctuar, și a prezentat o serie de expuneri.

Imbali yagaragaje ko muri iyo nama ya Bibiliya yo mu 1919, Prescott yagejejeho ubutumwa bwiza bwari bugizwe no gukuraho buri hame ryose ry'ubutumwa bw'ubuhanuzi bw'Abamillerite. Yanagerageje no gukuraho iminsi ibihumbi bibiri na magana atatu, ariko ntiyabishoboye. Nyamara yagejejeho ubutumwa bwiza bwari bwarambuwe burundu ibisobanuro by'ubuhanuzi by'Abamillerite. Ubutumwa bwe bwiza bwaranzwe muri iyo nama, nyamara abo bayobozi bahumye bagifata icyemezo cyo gufata urukurikirane rw'inyigisho ze bakarugira igitabo cyiswe, The Doctrine of Christ. icyo gitabo cyabaye ikimenyetso cy'ukuza kw'igisekuru cya gatatu cy'Ubwadiventisiti bw'i Lawodikiya.

Cartea reprezintă o altă evanghelie decât Evanghelia millerită din capitolul doi al lui Habacuc, iar Pavel ne spune că o altă evanghelie nu este deloc o evanghelie.

Mă mir că treceți atât de curând de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă evanghelie, care nu este alta; dar sunt unii care vă tulbură și voiesc să pervertească Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer v-ar propovădui o altă evanghelie decât aceea pe care v-am propovăduit-o, să fie anatema. Cum am mai spus, o spun și acum din nou: dacă cineva vă propovăduiește o altă evanghelie decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema. Galateni 1:6–9.

A treia generație a adventismului este reprezentată de a treia urâciune a lui Ezechiel, unde femeile îl plâng pe Tamuz. Tamuz era o zeitate mesopotamiană asociată cu fertilitatea și cu ciclurile vegetației. Tamuz era înfățișat uneori ca păstor sau ca tânăr, fiind legat de schimbarea anotimpurilor și de creșterea recoltelor. Moartea lui Tamuz și învierea sa ulterioară erau legate de calendarul agricol. Potrivit mitologiei, Tamuz murea sau dispărea în lunile de vară, ceea ce era văzut ca o reprezentare a veștejirii vegetației în sezonul fierbinte și secetos. Plângerea pentru Tamuz era un ritual de jale care implica tânguirea morții sau dispariției lui Tamuz în timpul lunilor de vară, urmată de bucurie la învierea lui, care simboliza reînnoirea vegetației și a vieții agricole.

Plânsul pentru Tammuz reprezintă un mesaj contrafăcut al ploii târzii, ceea ce a reprezentat evanghelia lui W. W. Prescott. Înlăturarea temeliei profetice, care a început în răzvrătirea din 1863, a ajuns în 1919 la punctul în care adventismul laodicean a îngăduit ca evanghelia falsă să fie

statornicită. Acea evanghelie falsă era întemeiată în întregime pe metodologia protestantismului apostat. Arhitectul ei originar a fost W. W. Prescott și, asemenea lui William Miller, evanghelia ambilor bărbați se întemeia pe înțelegerea lor fundamentală a expresiei „necurmatul” din cartea lui Daniel. Ambele evanghelii sunt reprezentate în pasajul din 2 Tesaloniceni unde Miller a descoperit pentru prima dată că „necurmatul” reprezenta păgânismul. În acel pasaj există o categorie reprezentată de Miller, care acceptă adevărul prezentat de Pavel, și o altă categorie care nu are dragoste pentru adevăr.

Bir clasă în zilele de pe urmă, reprezentată de Miller, „recunoaște” și primește ploaia târzie, iar o altă clasă, reprezentată de Prescott, primește o puternică amăgire. Puternica amăgire pe care o primesc se întemeiază pe o evanghelie falsă, care nu este deloc evanghelie, și ea identifică un mesaj fals al ploii târzii. Astfel, a treia urâciune din Ezechiel o reprezintă femeile (bisericele adventismului laodicean), plângând pentru Tamuz. Lacrimile lor de vară (ploaia) trebuie să producă rodul secerișului.

Distincția dintre două tipuri de mesaj al ploii târzii străbate întreaga Biblie și Spiritul Profetic. Biblia identifică în mod repetat faptul că ploaia este reținută de la un popor neascultător.

Ei spun: Dacă un bărbat își lasă soția, iar ea se duce de la el și ajunge a altui bărbat, se va mai întoarce el oare la ea? Nu s-ar pângări foarte mult țara aceea? Dar tu ai curvit cu mulți iubiți; totuși, întoarce-te iarăși la Mine, zice Domnul. Ridică-ți ochii spre înălțimi și vezi unde n-ai fost culcată. Pe drumuri ai șezut pentru ei, ca arabului în pustie; și ai pângărit țara cu curviile tale și cu răutatea ta. De aceea ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie; și ai avut o frunte de desfrânată, ai refuzat să te rușinezi. Ieremia 3:1-3.

Աղվենտիզմի լաոդիկեացի վիճակը 1863 թվականին սկսեց պոռնկանալ, և այդ ժամանակվանից ի վեր տեղատարափերը զսպվել են: Երանք հրաժարվում են ամաչել իրենց ապստամբությունից, և այդ խոնարհության պակասը ծնում է պոռնիկի ճակատ, իսկ Աստվածաշնչյան մարգարեության պոռնիկը պապականությունն է: Երրորդ սերունդն այն վայրն է, որտեղ կատարվում է Հռոմի պոռնիկի նշանին խոնարհվելու պատրաստության վերջնական գործը: Չորրորդ սերնդի համար պատրաստությունը կատարվում է երրորդ սերնդում՝ վերջին անձրևի կեղծ պատգամի միջոցով: Ինչպես 1863 թվականի ապստամբությունը, 1888 թվականի ապստամբությունը և 1919 թվականի ապստամբությունը համընկնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի հետ, որովհետև երբ այն ժամանակ Նյու Յորք քաղաքի շենքերը փլվեցին, Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակը իջավ, և սկսվեց իսկական վերջին անձրևը:

„Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să se coboare din cer, și tot pământul va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Când a început ploaia târzie, bătrânii vechi ai adventismului laodicean nu aveau s-o recunoască drept ploaia târzie, căci fuseseră în-doctrinați de o solie falsă despre ploaia târzie, reprezentată de Ezechiel prin femeile care plângeau pentru Tamuz și, în aplicare, ca o solie de pace și siguranță.

„Numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în manifestarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările

Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate cădea pe inimile tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu o vom deosebi și nici nu o vom primi.” Testimonies to Ministers, 507.

Pentru păzitorii poporului era cu neputință să recunoască venirea ploii târzii, căci falsa lor evanghelie a unei false ploi târzii tăgăduia posibilitatea oricărei manifestări a puterii lui Dumnezeu, așa cum fusese în veacurile de odinioară.

„În biserici va avea loc o manifestare minunată a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu îi va mișca pe aceia care nu s-au smerit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acelei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei nu vor vedea decât ceva ce, în orbirea lor, socotesc primejdios, ceva care le va trezi temerile, și se vor încorda ca să i se împotrivescă. Fiindcă Domnul nu lucrează potrivit ideilor și așteptărilor lor, ei se vor opune lucrării. «De ce», spun ei, «să nu cunoaștem noi Duhul lui Dumnezeu, când suntem în lucrare de atâția ani?» — Pentru că nu au răspuns avertizărilor, stăruințelor din soliile lui Dumnezeu, ci au spus cu încăpățănare: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.» Talentul, experiența îndelungată, nu îi vor face pe oameni canale de lumină, dacă nu se așază sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și nu sunt chemați, aleși și pregătiți prin înzestrarea cu Duhul Sfânt. Când oamenii care se ocupă de lucrurile sfinte se vor smeri sub mâna puternică a lui Dumnezeu, Domnul îi va înălța. El va face din ei oameni cu discernământ — oameni bogați în harul Duhului Său. Trăsăturile lor puternice și egoiste de caracter, încăpățănarea lor, vor fi văzute în lumina care strălucește de la Lumina lumii. «Voi veni la tine curând și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.» Dacă Îl cauți pe Domnul din toată inima, El Se va lăsa găsit de tine.” Review and Herald, 23 decembrie 1890.

Batrânii din capitolul opt al cărții lui Ezechiel au primit o evanghelie a păcii și siguranței în 1919, iar când a venit 11 septembrie 2001, rodul acelei răzvrătiri tot mai accentuate s-a manifestat în incapacitatea lor de a recunoaște sosirea ploii târzii. În istoria care începe la vremea sfârșitului, în 1989, Dumnezeu a repetat mișcarea millerită până la ultima literă. Miller a fost un simbol al lui Ilie, iar Ilie îi spusese răspicat lui Ahab că nu va fi ploaie decât la cuvântul lui Ilie.

În articolul următor vom continua examinarea celei de-a treia generații a adventismului.

„Cei care nu se simt îndurerați de propria lor decădere spirituală și nici nu plâng pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le dă însărcinare solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să n-aveți milă; ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Locașul Meu cel Sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.»”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia căroră Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei luaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și nici manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu, ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și liniște» este strigătul oamenilor care nu-și vor mai înălța niciodată

glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care nu voiau să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții împreună.”

„Urâciunile pentru care cei credincioși suspinau și strigau erau tot ceea ce putea fi deosebit de ochii mărginiți, însă de departe cele mai grave păcate, acelea care provocau gelozia Dumnezeului celui curat și sfânt, rămâneau nedescoperite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște orice păcat săvârșit în taină de lucrătorii fărădelegii. Aceste persoane ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Sale răbdări, spun că Domnul nu vede și apoi lucrează ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va da pe față fățarnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care ei au fost atât de grijulii să le ascundă.”

„Nici o superioritate de rang, de demnitate sau de înțelepciune luminează, nici o poziție în slujbă sacră nu-i va păzi pe oameni de jertfirea principiului atunci când sunt lăsați în seama propriilor lor inimi înșelătoare. Cei care au fost socotiți vrednici și neprihăniți se dovedesc a fi conducători ai apostaziei și exemple de nepăsare și de abuz al îndurărilor lui Dumnezeu. Calea lor nelegiuită El nu o va mai îngădui, iar în mânia Sa Se poartă cu ei fără milă.”

„Cu părere de rău Își retrage Domnul prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea Cuvântului în slujirea față de alții. Ei au fost odinioară slujitorii Săi credincioși, favorizați cu prezența și călăuzirea Sa; dar s-au depărtat de El și i-au condus pe alții în rătăcire și, de aceea, sunt aduși sub dezaprobarea divină.” Testimonies, volumul 5, 211, 212.